

«Χάριν ἔχω τῷ ἐνδυναμώσαντί με Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ὅτι πιστὸν με ἠγήσατο, θέμενος εἰς τὴν διακονίαν ταύτην»(Α' Τιμ α' 12)

Μακαριώτατε πάτερ καὶ Δέσποτα,
Σεπτῇ τῶν Σεβασμιωτάτων ἱεραρχῶν χορεία,
Ἀδελφοὶ μου συμπρεσβύτεροι,
Ἐντιμώτατοι ἄρχοντες
Λαὲ τοῦ Θεοῦ ἠγαπημένε,

Θὰ ἄρμοζε μέσα στὴν σιωπὴ, ὡς ἄλλος Μωσῆς εἰσερχόμενος στὸ γνῶφο τῆς ἀγνωσίας μου, νὰ βιώσω τὴν ἱερώτατη αὐτὴν στιγμή. Μία στιγμή ποὺ μπορεῖ ἀμέσως νὰ παρέλθῃ πλήν ὅμως κλείνει τὸ ἄπειρο τῆς θείας παρουσίας καὶ τὴν ἐπίγευση τῆς αἰωνίου μακαριότητος.

Ἐὰν λοιπὸν ἐπιχειρῶ νὰ ὁμιλήσω «χείλεσιν ἀναξίους» τὸ πράττω γιὰ νὰ ἀπευθύνω δόξα καὶ αἶνο καὶ ὕμνο στὸν πανοικτήρμονα Θεὸ τὸν οὕτως εὐεργετήσαντά με, ὥστε, τῇ προκρίσει Ὑμῶν καὶ ψήφοις κανονικαῖς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νὰ ἀναδειχθῶ ὁ ἔσχατος ἐγὼ βοηθὸς ἐπίσκοπος τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος.

Μὲ συγκλονίζει τὸ ὕψος τῆς τιμῆς ἀλλὰ πρωτίστως μὲ συνέχει τὸ μέγεθος τῆς εὐθύνης, ἀναλογιζόμενος τὴν ἀδυναμία μου καὶ τοὺς λόγους τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου ἐπισκόπου Πενταπόλεως ποὺ θεωρεῖ τὸ ἀξίωμα τῆς Ἀρχιερωσύνης «ὑπόδειγμα...ταπεινοφροσύνης». Καὶ ἀναφέρει χαρακτηριστικὰ: «Ἐφόσον λοιπὸν, ὁ ἐπίσκοπος, εἶναι ἔσχατος, ὡς ταπεινός, τότε δὲν ὑπάρχει ὑπεροχὴ στὸ ἀξίωμα. Διότι τὸ ἀξίωμα δίνει τιμὴ σὲ αὐτόν ποὺ τὸ κατέχει χωρὶς νὰ τὸν διακρίνει ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς του». Συνεπῶς, ἡ διάκριση τῶν ἀξιωμάτων θὰ πρέπει νὰ ἔχει κριτήριό της τὴν ἀρετὴ, ὡς τὴ μόνη ὑψοποιὸ δύναμη. Γνωρίζω ἐπίσης ὅτι ἡ ἐπισκοπικὴ διακονία «Ἔργον ἐστὶ, οὐκ ἄνεσις, φροντίς, οὐ τρυφή, λειτουργία ὑπεύθυνος, οὐκ ἀρχὴ ἀνεξέταστος, πατρικὴ κηδεμονία, οὐ ἀλογοθέτητος ἐξουσία»¹.

Ὅμως δὲν πτοοῦμαι, οὔτε δειλιῶ . Πιστεύω ὅτι ὁ Κύριος ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε ἡ ἐλπίς μου ἐκ νεότητός μου, ὁ Κύριος ὁ ὁποῖος

¹ Ἰσίδωρος Πηλουσιώτης, Ρ.Γ. 78, 900Α.

«πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως» μέχρι σήμερα σκανδαλωδῶς με εὐηργέτησε καὶ καθοδήγησε τὰ βήματά μου, δὲν θὰ με ἐγκαταλείψῃ καὶ σ' αὐτὴ τὴν μεγάλη στιγμή ἀφοῦ Ἐκεῖνος με ὀδηγεῖ σ' αὐτήν. Ἐξάλλου ἐκεῖνος με βεβαιώνει «Οὐ μὴ σε ἀνῶ, οὐδ' οὐ μὴ σε ἐγκαταλίπω²». Μὲ ἐνισχύει δὲ ἔτι περισσότερο ἡ ἐλπιδοφόρος Παύλεια διαβεβαίωση «Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι με Χριστῷ³».

Με φόβο θεοῦ, Μακαριώτατε Δέσποτα, πίστεως, ἐλπίδος καὶ ἀγάπης προσέρχομαι, γιὰ νὰ δεχθῶ διὰ τῶν τιμίων χειρῶν Σας τὴν Χάριν τοῦ Παναγίου καὶ Τελετουργικοῦ Πνεύματος.

Πρὶν ὅμως εἰσέλθω εἰς «τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων», ἐπιτρέψατέ μου, μετὰ τὴν δοξολογικὴ εὐχαριστία μου πρὸς τὸν Τριαδικὸ Θεὸ, ἐνθυμούμενος τοὺς συνοδοιπόρους τοῦ βίου νὰ ψελίσω ταπεινὲς εὐχαριστίες.

Εὐχαριστῶ τὸν τρισάγιο Θεὸ πού μου ἔδωκε τὴν μεγάλη εὐλογία νὰ γεννηθῶ σὲ μία εὐλογημένη οἰκογένεια, ἀπὸ ἐναρέτους γονεῖς πού μου δίδαξαν τὴν ἀγάπη γιὰ τὸν Θεὸ, τὸν σεβασμὸ τοῦ κάθε ἀνθρώπου, τὴν ἀγάπη καὶ τὸ ἡσύχιο τοῦ βίου. Ζητῶ τὶς εὐχὲς τους, ἀπὸ τὴν ἐν οὐρανοῖς ἐκκλησίᾳ τῆς μητέρας μου Δόμνας, τοῦ ἄγγελου χωρὶς φτερὰ πού σκέπαζε γιὰ νὰ θερμάνει τὴν καρδιά μου ὅταν πάγωνε, καὶ τοῦ πατέρα μου Στεφάνου, ἀπὸ τὸ μικρὸ χωριὸ μας τὴν Γραβούνα, πού τὸ βάρος τῶν χρόνων καὶ τοῦ κόπου τῆς ζωῆς, μοῦ τὸν κρατᾶ τούτῃ τὴν ὥρα μακριὰ μου. Εὐλαβῶς ἐξαιτοῦμαι τὶς εὐχὲς τους.

Εὐχαριστῶ τὸν τριαδικὸ Θεὸ, πού μοῦ ἔδωσε γιὰ τροφὴ τὴν μακαριστὴ μου γιὰγιά Ἑλένη. Ἐκείνη με νανούριζε με τὶς θλιμμένες ἱστορίες τοῦ ξεριζομοῦ. Τῆς προσφυγιάς. Τοῦ πόνου τοῦ χαμοῦ τῆς πατρίδας. Ἐκείνη μοῦ κληρονόμησε τὸ κλειδί τῆς ἐξώπορτας τοῦ πατρικοῦ στή Σηλύβρια. Ἐκείνη με δίδαξε νὰ ἀγαπῶ τὸν ἅγιο Νεκτᾶριο, τὸν δικὸ μας ἅγιο, ὅπως ἔλεγε καὶ μοῦ φοροῦσε στὰ πρῶτα μαθητικὰ χρόνια τὸ φυλακτὸ με τὴν εἰκόνα - φωτογραφία τοῦ Ἁγίου. Ἐκείνη μοῦ μίλησε γιὰ πρώτη φορὰ γιὰ τὴν Παναγία τὴ Σηλυβριανή, στὴν ὁποία προσευχόταν

² Ἐβρ. Ιγ', 4

³ Φιλπ. δ', 3.

ὁ Ἅγιος καὶ ἀξιόθηκα στὰ χρόνια τῆς ἱερωσύνης μου νὰ τὴν προσκυνῶ , νὰ τὴν λιτανεύουμε καὶ νὰ τὴν λειτουργοῦμε στὸν Μητροπολιτικὸ Ναὸ τῆς Καβάλας. Θεὸς εἶδε....

Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸ πού μου ἔδωκε δῶρο ἀγαθὸ τοὺς οἰκογενεῖς μου. Τὴν ἀδελφὴ μου Ἑλένη καὶ τὸν σύζυγό της Βασίλειο, τὰ ἀνήψια μου Κωνσταντῖνο καὶ Στεφανία, τὸν Κλεάνθη καὶ τὶς οἰκογένειές τους. Συγκυρηναῖοι στὴν πορεία τῆς ζωῆς. Πόσες φορές δὲν σήκωσαν καὶ σηκώνουν τὸν δικό μου σταυρὸ. Τοὺς εὐχαριστῶ.

Εὐχαριστῶ τοὺς δασκάλους καὶ τοὺς καθηγητὲς μου πού πέρα ἀπὸ τὶς γνώσεις μου δίδαξαν ἤθος, πίστη καὶ ἀγάπη γιὰ τὴν πατρίδα. Τοὺς καθηγητὲς μου στὶς πανεπιστημιακὲς διαδρομὲς τῆς θεολογίας, τῆς νομικῆς καὶ τῆς ψυχολογίας. Ἰδιατέρως τὸν κοσμήτορα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΑΠΘ, κ. Σταμούλη, τὸν κ.Τσιρώνη καὶ τὸν κ. Στογιαννίδη πού εἶναι σήμερα παρόντες.

Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸ πού ἐπέτρεψε στὴν ἀναξιότητά μου νὰ καρῶ μοναχὸς στὴν ἱερὰ Μονὴ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Μαριῶν Θάσου, μὲ τὴν εὐλογία τοῦ πολυσέβαστου πνευματικοῦ μου πατρὸς μακαριστοῦ μητροπολίτου Φιλίππων κυροῦ Προκοπίου, καὶ νὰ λάβω ἀπὸ τὰ τίμια χέρια του τοὺς δύο βαθμοὺς τῆς ἱεροσύνης. Ταπεινὰ γονατίζω μπροστὰ του καὶ τὸν εὐχαριστῶ πού μὲ τίμησε νὰ μὲ ἐπιλέξει ὡς συνεργάτη του στὰ ἰδρύματα, στὴ διοίκηση, σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς ποιμαντικῆς, κηρυκτικῆς καὶ κατηχητικῆς δράσης. Πάν ἀπ' ὅλα τὸν εὐχαριστῶ πού μᾶς ἐνεφύσησε τὴν ἄσβεστη πλέον φλόγα τοῦ πόθου τῆς ἱεραποστολῆς καὶ τῆς ἀγάπης γιὰ τὸ μαῦρο διαμάντη τῆς Ἀφρικῆς τὴν πολύπαθη Οὐγκάντα.

Ταυτόχρονα μὲ βαθιὰ συγκίνηση καὶ ἀγάπη στρέφω τὴν σκέψη καὶ τὴν καρδιά μου πρὸς τὴν πεφιλημένη μου ἥρωική Μακεδονία καὶ τοὺς πιστοὺς τῶν Φιλίππων, τῆς Νεαπόλεως, τοῦ Νέστου καὶ τῆς νήσου τῆς Θάσου «οὐς ἐν ἀληθείᾳ ἠγάπησα», ζητῶ δημοσίως συγγνώμη γιὰ τὸν παραπικρασμὸ τους, καὶ πού σήμερα πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ταλαιπωρήθηκαν ταξιδεύοντας ὅλη τὴ νύκτα γιὰ νὰ εἶναι παρόντες στὸ μυστήριο

τῆς ἀρχιερωσύνης. Μὲ συγκινοῦν μὲ τὴν ἀνταπόδοση τῆς ἀγάπης τους. Ἀπὸ τὰ βάθου τῆς καρδιάς μου τοὺς εὐχαριστῶ.

Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸ πού μου προσέφερε μία δεύτερη οἰκογένεια, μιὰ ἄλλη μεγάλη, πολυάριθμη οἰκογένεια, τοὺς ἐργαζομένους καὶ γέροντες τοῦ Πολίτειου Γηροκομείου Χρυσουπόλεως πού γιὰ τριάντα χρόνια ἀπετέλεσαν τὴν οἰκογένειά μου, τοὺς συνοδοιπόρους μου, τοὺς προστάτες μου καὶ τὶς ἀνησυχίες μου. Τοὺς εὐχαριστῶ γιὰτὶ μού ἔδωσαν μόνο χαρὲς καὶ εὐλογίες. Εἶμαι ἀναπαυμένος ὅτι βρίσκονται ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ κραταιοῦ προφήτου Ἡλιοῦ καὶ τῆς γλυκητάτης Ἁγίας Ἀνθούσης τῆς Σελευκείας. Ἀλλὰ καὶ στὴ μέριμνα τοῦ πρᾶου καὶ φιλεύσπλαχνου σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φιλίππων κ. Στεφάνου, πλησίον τοῦ ὁποίου γιὰ ἕξ ἔτη διηκόνησα στοὺς Φιλίππους τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ καὶ στὸν ὁποῖο ὀφείλω εὐγνωμοσύνη καὶ εὐχαριστίες πολλές.

Εὐχαριστῶ, τὸν παντεπόπτη Θεὸ πού ὀδήγησε τὰ βήματά μου στὴν Ἁγιορείτικη μοναστικὴ ἀδελφότητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας. Κοντὰ στὸν σεβαστὸ ἅγιο καθηγούμενο γέροντα Ἐλισαῖο, καὶ τὸν πνευματικό μου πατέρα Μύρωνα γιὰ τὴν ἀνάπαυση πού βρίσκει ἡ ψυχὴ μου στὸ πετραχείλι τους. Εὐχαριστῶ τὸν πατέρα Νεῖλο πού παρίσταται στὴ χειροτονία μου ἐκ μέρους των. Καθὼς καὶ στὴν ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Παύλου, παιδιόθεν. Εὐχαριστῶ τὸν γέροντα Νικόδημο πού μπῆκε στὸν κόπο νὰ ἔρθει ἀπὸ τὴν Ἀθωνικὴ πολιτεία. Τὸν εὐχαριστῶ γιὰ τὸν στηριγμὸ του στὶς φοιτητικὲς μου ἀνησυχίες καὶ τὶς μετέπειτα.

Εὐχαριστῶ τὸν πανάγαθο Θεὸ πού ἀπέστειλε ὡς συμπαραστάτες καὶ προσευχητικούς ἐνδυναμωτὲς μου τὶς μοναχικὲς ἀδελφότητες

τῆς ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Νικητῶν μὲ τὴν ὀσιωτάτη γερόντισσα Εὐδοκία καὶ τοῖς σὺν αὐτῇ ἀδελφές γιὰ τὴν προσευχητικὴ παρουσία τους, τὴν πολὺπλευρὰ ἐκδηλωθεῖσα ἀγάπη τους, τὸν ἀγῶνα τους γιὰ τὴν ὀρθοδοξία,

τῆς ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας τοῦ Ἑβρου καὶ τὴν πολυσέβαστη γερόντισσα Μακρίνα καὶ τὴν ἀδελφὴ Θέκλα, ὅπου ἔβρισκα καταφύγιο προσευχῆς κάθε φορὰ πού βάραινε ἡ ψυχὴ μου.

Τὴν ἀρτιγέννητη ἀδελφότητα τῆς γεροντίσης Ἀρσενίας, τοὺς ὑπόσχομαι πῶς, μὲ τις εὐλογίες Σας Μακαριώτατε, θὰ εἶμαι κοντὰ τους.

Καθὼς καὶ τὴν ἀδελφότητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἀποστόλου Σίλα Καβάλας, στὴν ὁποία μέχρι πρότινος ἀξιώθηκα νὰ εἶμαι ἡγούμενός της. Εὐχαριστῶ τοὺς ἡγουμενοσυμβούλους π. Χερουβειμ καὶ π. Χρυσόστομο γιὰ τὴν συμπαράσταση τους στὴν ὀργάνωση τῆς Μονῆς μας.

Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸ γιὰ τοὺς ἐντιμότετους ἄρχοντες τῆς Καβάλας, γιὰ τὴν μέχρι τώρα ὑποδειγματικὴ μας συνεργασία. Τοὺς εὐχαριστῶ πὺ παρίστανται σ' αὐτὴ τὴν σημαντικὴ στιγμή τῆς ζωῆς μου. Τούς Δημάρχους Καβάλας, Νέστου καὶ Θάσου, τὸν ἀντιπεριφερειάρχη Καβάλας, τοὺς Βουλευτές κ. Παναγιωτόπουλο, κ. Πασχαλίδη, κ. Λαζαρίδη καὶ κα Δεληκάρη, καθὼς καὶ τὸν κ. Καλατζή. Τούς ἐκπροσώπους τῶν σωμάτων ἀσφαλείας καὶ τοὺς λοιπούς ἄρχοντες. Μαζὶ μὲ αὐτοὺς ἰδιατέρως δε τὸν ὑφυπουργό Πολιτικῆς προστασίας κ. Τουρνά.

Μετὰ τὸν Ἐλεήμονα Θεὸ, χρεωστικῶς εὐχαριστῶ ἐν πρώτοις, ἀπὸ καρδιᾶς τὴν σεπτὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἢ ὁποία διὰ τῆς τιμίας ψήφου της μὲ ἀνέδειξε ἐπίσκοπο τῆς πάλαι ποτέ διαλαμψάσης ἐπισκοπῆς Θεσπιῶν.

Εὐγνώμονες εὐχαριστίες ἀπευθύνω πρὸς τὸν ἀκάματο Ἱεράρχη, τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Φθιώτιδος κ. Συμεών, γιὰ τὴν πατρικὴ στοργὴ καὶ ἀγάπη μὲ τις ὁποῖες μὲ περιβάλλει καὶ δι' ὅσα ὑπὲρ ἐμοῦ ἔπραξε καὶ πράττει.

Ἐκ βάθους καρδιάς εὐχαριστῶ τοὺς μετὰ τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος συνιερουργούντας Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας. Τὸν πολὺ γέροντα μητροπολίτη Ἐάνθης κ Παντελεήμονα, πὺ ἀπετέλεσε πρῶτυπο ποιμένος κατὰ τὰ νεανικὰ μου χρόνια. Τὸν Νέστωρα τῆς Ἱεραρχίας σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομο. Τὸν φιλάδελφο μητροπολίτη Θηβῶν

καὶ Λεβαδείας κ. Γεώργιο, τὸν πολυσέβαστο μητροπολίτη Ἰλίου κ. Ἀθηναγόρα, τὸν ἐμψυχωτὴ μου σεβασμιώτατο μητροπολίτη Καρπενησίου κ. Γεώργιο.

Ἰδιαιτέρως δὲ τὸν σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Μιλήτου κ. Ἀπόστολο, στὸ πρόσωπο τοῦ ὁποῦ προοβλέπω πρὸς τὸ σεπτὸ κέντρο τῆς ὀρθοδοξίας, τὸ πολύπαθο Φανάρι καθὼς καὶ στὰ χρόνια τῆς διακονίας μου στὸν κοινὸ συνοδοιπόρο μακαριστὸ μητροπολίτη Φιλίππων, κυρὸ Προκόπιο.

Εὐχαριστῶ καὶ τοὺς ὑπὲρ ἐμοῦ συμπροσευχομένους σεβασμιωτάτους καὶ θεοφιλεστάτους.

Ἰδιατέρως δε τὸν θεοφιλέστατο ἐπίσκοπο Στρατονικείας κ. Στέφανο, τὸν φίλο, ἀδελφὸ καὶ συναντιλήπτορα γιὰ τὴν πολλή του ἀγάπη καὶ τὸν διαρκή στηριγμό. Καὶ τὸν θεοφιλέστατο ἐπίσκοπο Κωνσταντιανῆς κ. Κοσμά, τὸν ἀκοίμητο ἱεραπόστολο τῆς Ἀφρικῆς, πού μου θυμίζει τὸ ἱερὸ χρέος τῆς ἱεραποστολῆς καὶ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸ πρόσωπό μου τοῦ Μακαριωτάτου Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς κ. Θεοδώρου.

Εὐχαριστῶ τὸν Αἰδεσιμολογιώτατον πρωτοπρεσβύτερον π. Γεράσιμο Φυλακτάκη, διὰ τὴν ἀδελφική του ἀγάπη καθ' ὅλη τὴν διακονία μου στὴν μητρόπολη τῶν Φιλίππων, καθὼς καὶ ὅλους τοὺς κληρικούς καὶ λαϊκοὺς συνεργάτες γιὰ τὴν ἀρμονικὴ καὶ φιλάδελφο συνεργασία στοὺς πολυποίκιλους τομεῖς δράσεις. Ὁμολογῶ ὅτι μὲ λύπη ἀποχωρίζομαι ἀπ' αὐτοὺς πορευόμενος στὴν νέα ἐκκλησιαστικὴ διακονία ὅπου μὲ ἔταξε ὁ Κύριος καὶ Ὑμεῖς Μακαριώτατε.

Ὅμως δὲν θὰ βρισκόμουν σ' αὐτὴν τὴν μοναδική γιὰ τὴν ὑπαρξή μου στιγμὴ ἂν Ἔσεῖς Μακαριώτατε, Πάτερ καὶ Δέσποτα, Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμε δὲν μὲ προκρίνατε ὡς βοηθὸ ἐπίσκοπο Σας. Σᾶς εὐχαριστῶ ἐκ βάθους ψυχῆς Μακαριώτατε, Πάτερ καὶ Δέσποτα μου. Πατέρα, τὸν μετὰ τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὸν κατὰ σάρκα πατέρα μου. Καὶ Σᾶς ἐκφράζω τὴν ἀπέραντη εὐγνωμοσύνη μου, διότι μὲ ἐτιμήσατε μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη σας καὶ πολλαπλῶς μὲ εὐηργετήσατε.

Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τοὺς λόγους Σας καὶ τὴν ἐκπεφρασμένη σκέψη Σας γιὰ τὴν ἐλαχιστότητά μου.

Ἡ ἀγάπη Σας γιὰ τὴν Ἐκκλησία, οἱ τίμιοι καὶ ἀνιδιοτελεῖς ἀγῶνες Σας ὑπὲρ αὐτῆς, ἡ συνέπεια καὶ ἡ σταθερότητα στὶς ἀρχές καὶ τοὺς λόγους Σας, ἡ εὐθύτητα καὶ ἡ εὐγένειά Σας, θὰ ἀποτελοῦν πηγή ἐμπνεύσεως καὶ δείκτη πορείας στὴν ἐπισκοπικὴ μου διακονία.

Ἀντιγράφω τὰ λόγια τοῦ πεφλημένου μου, πρώτου βοηθοῦ ἐπισκόπου Θεσπιῶν καὶ νῦν μητροπολίτου Φθιώτιδος, γιὰ τὴν φροντιστικὴ ἀγάπη Σας Μακαριώτατε πού «μὲ ἄρπαξε στὴν κυριολεξία, «ἄρπαγή Θεοῦ» καὶ μὲ ἔφερε ἐδῶ, στὴν ὁδὸ τῆς Ἁγίας Φιλοθέης, σὲ Ἑσᾶς, στὸν Πατέρα μου, στὸν Εὐεργέτη μου, στὸν δικό μου ἄνθρωπο, στὸν ἄγγελό μου. Εὐγνωμονῶ τὸν Θεό, πού μὲ ἀξιώνει νὰ Σᾶς ὑπηρετήσω σὸ ἐξῆς ὡς βοηθὸς Ἐπίσκοπός Σας, ὑπὸ τὸν τίτλο μίας ἱστορικῆς ἐπισκοπῆς, μαρτυρουμένης ἤδη ἀπὸ τὸν 4ο αἰῶνα μ.Χ, μὲ τότε ἐπίσκοπο Θεσπιῶν, τὸν ἐπίσκοπο Ρουφῖνο, γιὰ νὰ συνεχίσω νὰ μαθητεύω κοντά Σας καὶ νὰ γίνομαι αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος μάρτυρας τοῦ μεγαλείου τῆς προσωπικότητάς Σας».

Διαδηλῶ τὴν υἱικὴ μου ἀφοσίωση πρὸς τὸ σεπτὸ πρόσωπό Σας καὶ ὁμολογῶ ὅτι ἡ ἀγάπη μου πρὸς ἐσᾶς θὰ εἶναι ἀδιάπτωτη.

Τέλος εὐχαριστῶ ὅλους ἐκείνους πού ἐμφανῶς ἢ ἀφανῶς μὲ εὐηργέτησαν κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ζωῆς μου, καὶ ὅσους αὐτὴ τὴν ἱερὰ στιγμή προσεύχονται ὥστε νὰ ἀναδειχθῶ «ἐργάτης δόκιμος καὶ ἀνεπαίσχυντος» τοῦ θείου ἀμπελῶνος.

Καὶ νῦν, τίς προσευχὲς ὄλων ζητῶντας, ὑποσχόμενος ὅτι μὲ τὴν δύναμη καὶ τὸν φωτισμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς γνήσιος διάδοχος τῶν Θεσπιαίων θὰ φυλάσω τίς Θερμοπύλες τῆς πίστεως μέχρι τῆς τελευταίας μου ἀναπνοῆς. Ἐπικαλούμενος τίς πρεσβεῖες τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου ἀποστόλου Παύλου, τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου ἐπισκόπου Πενταπόλεως τοῦ θαυματουργοῦ, καὶ πάντων τῶν ἁγίων, κλίνω

εὐλαβῶς τὸν αὐχένα στήν βουλή τοῦ Θεοῦ μου καὶ ἀνέρχομαι
τὶς βαθμίδες τοῦ φρικτοῦ θυσιαστηρίου ἐπαναλαμβάνων ἐν
κατανύξει τοῦ Τελώνου τὴν φωνή «Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι τῶ
ἁμαρτωλῶ καὶ ἐλέησον με».